

Josef Vejvoda se opravdu uměl před sedmdesáti lety narodit! Přišel totiž na svět do rodiny kapelníka, jehož polka Škoda lásky se ve třicátých letech rozlétla do světa a lidem na celé planetě pomáhala lépe snášet útrapy 2. světové války.

Autor největšího českého hitu všech dob Jaromír Vejvoda svého nejmladšího syna do muziky nenutil; moudře počkal, až ho přejde počáteční nechuť vyvolaná na hodinách houslí a teprve potom v něm začal pěstovat lásku k hudbě. Josef Vejvoda byl nesporným talentem předurčen pro studium na konzervatoři, jenže uliční výbor ve Vraném nad Vltavou usoudil, že mu chybí „puděro“ (původ dělnicko-rolnický) a tak jeho přihlášku zamítl. Mladík si ale navzdory tomu cestu na konzervatoř našel a u profesora Špačka absolvoval studium v oboru hry na bicí nástroje. Na absolventském koncertu zahrál mj. se skupinou S+HQ svou skladbu Motus a ředitel Václav Holzknecht se nad jazzovou premiérou na půdě konzervatoře nejen nepohoršil, ale dokonce k ní srdečně gratuloval.

Vrozená muzikálnost zkultivovaná vzděláním usnadnila Josefu Vejvodovi jeho první kroky na jazzové profesionální dráze, po které došel až k životnímu jubileu v našich předních kapelách a ve společnosti sólistů jako Jiří Stivín, Karel Svoboda, Karel Velebný, Laco Déczi, Karel Růžička, Petr Král, Svát'a Košvanec, Emil Viklický, Robert Balzar, Kryštof Marek, Ondřej Štajnochr, a na které potkal věhlasné americké jazzmany jako Scott Robinson, Lou Blackburn, Joe Newman, Benny Bailey ad.

Technické vybavení školeného hráče ho v začátcích přivedlo také mezi čelné představitele soudobé vážné hudby: Marek Kopelent jej pozval do ansámblu Musica viva pragensis, kde hrál také avantgardní flétnista Petr Kotík. Pod jeho uměleckým vedením se Josef Vejvoda v souboru QUAX seznámil se smělými hudebními experimenty, ale v oblasti artificiální hudby se uplatnil především jako skladatel originální, ale konzervativněji orientované invence. Je např. autorem melodramů *Promluv a žasni, anděli* na poezii Reinerja Marii Rilkeho nebo *Vzpomínka na T. Scotta*, v roce 2012 měla na Pražském jaru premiéru skladba *Hommage à Karel Krautgartner* a na Janáčkově máji 2015 zazněla jeho suita *Celebration*.

Křivdu komunistického režimu, který v roce 1948 zrušil slavnou Vejvodovu kapelu, napravil tím, že po tatínkově smrti populární těleso obnovil. Pro znovuzrozenou dechovku napsal v otcově duchu několik písniček, a v roce 1995 ji rozšířil o smyčce. Do rodinné muzikantské kroniky tak napsal další kapitolu s názvem Salónní orchestr.

Jubilejní dvojalbum nemůže zachytit všechny podoby, ale jen dvě hudební tváře Josefa Vejvody. První disk je kompilací jazzových live snímků, které nahrál s komorními sestavami i s big bandy. Přesně podle podtitulu alba se na nich představuje jako bubeník, skladatel a dirigent. S taktovkou v ruce řídil nahrávání vlastních skladeb *Cassiopea*, *Super jet*, *Ohlédnutí*, *Regards to Chick*, *Old time*, *Agogo* a *Canopus*, brilantní sólovou exhibicí ve skladbě *Beyond category* poslal pozdrav kolegovi Louie Bellsonovi a nahrávkou Décziho kompozice *Tuturila* připomněl jednu z nejlepších etap Jazzového orchestru Československého rozhlasu. Ve společnosti sólistů jako Štěpán Markovič, Lorenz Raab, Kryštof Marek, Ondřej Štajnochr, Petr Král, Stano Palúch nebo Marcel Comendant natočil jako leader tria a bubeník skladbu *Encore*, standard Branforda Marsalise *Waiting for Tain* a další originál *Audes*, kterým složil hold bromovské saxofonové legendě.

Úvod druhého „filharmonického“ disku je reminiscencí koncertního turné, před kterým v roce 2005 vznikla ve studiu nahrávka pětidílné suity *Celebration* a třídílné kompozice *Brazilian Pearl Jubilee*. Tyto skladby pak na dvanácti koncertech po celé republice živě provedla Severočeská filharmonie Teplice s dirigentem Tomášem Koutníkem, Trio Josefa Vejvody a hostující saxofonista Štěpán Markovič. Na přelomu let 2007 a 2008 natočil Sukův komorní orchestr Vejvodovu skladbu *Three little loves*, jejíž jednotlivé věty autor věnoval třem vnoučatům, a také jeho houslové *Novelty concerto*. Jeho druhá věta (Lento) je poslední nahrávkou mistra Josefa Suka. Bonusovou *Parafrázi pro violu a orchestr* premiérově uvedl Symfonický orchestr Českého rozhlasu s violistkou Jitkou Hosprovou v listopadu 2013 na slavnostním koncertu k 90. výročí Československého rozhlasu.

Existují prý jenom dva druhy hudby – ta která se líbí a ta, co se nelíbí. Nemůže být pochyb o tom, že Josef Vejvoda už 70 let poslouchá, hraje a skládá hudbu, která se mu líbí. Tím je splněn základní předpoklad pro to, aby se líbila i P.T. ctěnému publiku.